

**Krisztinavárosi
Havas Boldogasszony
Plébániatemplom**

2011 a Család éve

Szombat esti gondolatok

35.

november 19.

A BOLDOGABB CSALÁDOKÉRT! (3. rész)

A Magyar Katolikus Püspöki Kar 1999-ben kiadott körlevele

A következő két szombaton a Körlevél 2. fejezetéről gondolkodunk, a 2. fejezet címe: SZEMÉLY ÉS KÖZÖSSÉG KÉPÜNK AZ EMBERRŐL.

A 2. fejezet érdekessége, hogy nem szerepelnek benne ezek a szavak: 'Isten, vallás, Egyház'. Az egész fejezet úgy írja le az emberről, illetve a családról alkotott személy és közösség képet, hogy az ember egyik alapvető tulajdonságáról - a teremtmény mivoltáról - semmilyen említés, vagy utalás nincsen. Úgy is mondhatnánk, hogy a 2. fejezet az emberről és a családról alkotott ismereteink humanista szemléletű leírása, méghozzá olyan módon, ami teljességgel kihagyja az embernek a transzcendens világgal való kapcsolatát.

A 3. fejezet kárpótol majd bennünket, mert annak a címe: A CSALÁD ÉS HÁZASSÁG KATOLIKUS SZEMMEL - de nagy kérdés, hogy lehet-e az emberről alkotott ismereteinket így ízekre szedni.

Ezen a szombaton ennek a „humanista” leírásnak két részletével foglalkozunk:

2.1. A család mint társadalmi közösség: A körlevél úgy mondja ezt, hogy „a családi kapcsolatok egy sajátos mikro-világot alkotnak, meghatározott belső törvényekkel, szokásokkal, hagyományokkal”. Amikor két ember házasságra lép, akkor tulajdonképpen szövetséget kötnek egy újabb kis mikro-világ létrehozására és működtetésére. Ennek az új mikro-társadalomnak a belső törvényszerűségei attól (is) függenek, hogy férj és feleség milyen gyökerekkel rendelkeznek, és ezekből mi az, amit az újonnan alakuló családjukban is fontosnak tartanak.

A házasságban valamilyen mikro-világ akkor is kialakul, ha a házaspár a kisujját sem mozdítja érte. A kérdés csak az, hogy mennyire lesz a számukra élhető, vagy mennyire lesz számukra „feszítő” egy ilyen spontánul kialakult mikro-világ. A Körlevél igyekszik összegyűjteni ennek a mikro-társadalomnak a pozitív hatásait, és a sorok között jól érződik, hogy ezek a pozitív hatások nem automatikusan fejlődnek ki, hanem ezekért a pároknak igencsak meg kell dolgozniuk. (Pl. meg kell érteni a szüleink, rokonságunk értékeit, ki kell alakítani a saját együttélésünk szabályait, méghozzá úgy, hogy meg tudjuk különböztetni az értékeset az értéktelenségektől, ki kell tudni alakítani egy speciális védernyőt a külvilág ártó hatásaitól, meg kell tanulni egymással helyesen kommunikálni, - olykor vitatkozni is, és minden szempontból egészséges környezetet kell biztosítani a gyermekek befogadására, felnevelésére.)

2.2. A család mint személyes közösség: Az emberről, mint önálló személyről azt mondják, hogy négy alapigény mozgatja, irányítja a belső világát: (1) szeretetre vágyunk, (2) megbecsülésre, értékelésre vágyunk, (3) tartozni akarunk valahová, vagy valakihez, (4) önállóak, szabadok akarunk lenni.

Ha a család mikro-világa jól működik, akkor a családtagok személy szerint is pozitív választ kapnak egymástól ezekre a belső igényeikre, és ennek hatására megtörténik a szeretet nagy csodája: Az, hogy miközben odaadom önmagam másokért, a saját személyemben magamra találok. Különösen igaz ez a házaspárok között, de ugyanez kisugárzik a családban felnövő gyermekekre is.

Fontos megállapítása a Körlevélnek, hogy „az ember személyisége a felnőtt évek során is fejlődhet.” Ehhez a férfi-nő kapcsolatban is a „feltétlen elfogadottság élménye” szükséges, csakúgy, mint a kisgyermekes esetében. Ebben az a fontos, hogy „a házastársak figyelik és tiszteletben tartják egymás terveit, céljait, igényeit, és segítik azok megvalósulását. Készek a kiengesztelődésre, a megbocsátásra. Nem rögzülnek meg a rosszban, hanem mindketten igyekeznek felülkerekedni a nehézségeken, hiányokon. Feszültség esetén először magukban keresik a hibát, nem pedig a másikat okolják. Felelősnek érzik magukat a másikért, és ezzel biztonságot, önbizalmat adnak neki.” - **Akarsz-e felnőtt lenni a párkapcsolatodban?**